

kommer i gang en gang i løbet af 1998, som flere af ordførerne har været inde på.

Jeg er glad for, at vi på den måde kan prøve at få udnyttet de ressourcer, som skal tildeles Kriminalforsorgen, om det så skal være flere eller færre, må vi finde ud af en anden dag. Men al erfaring tilsiger, at planlægger man ressourceudnyttelsen over flere år, får man en bedre udnyttelse. Vi ved det fra vores privatøkonomi, og vi ved det fra andre områder.

Vores mål vil være, at vi fastholder sigtet med så kloge sanktioner, som det kan lade sig gøre, og som i sig indeholder både straffende elementer – det må vi gå med til – og fremadrettede elementer såsom behandling, undervisning, uddannelse og resocialisering. Den frie forsorg, som både fru Dorte Bennedsen og fru Margrete Auken har været inde på, vil vi også give vores fulde opmærksomhed, og i den forbindelse kan vi måske nå frem til eller i hvert fald få overvejet, om vi i forbindelse med f.eks. udslusning eller på anden vis skal drage nytte af de erfaringer, man har i Sverige for så vidt angår den elektroniske fodlænke, som hr. Tom Behnke var inde på. Men jeg mener nu også, at vi blev så kloge af besøget i Sverige med Retsudvalget, at den slags institutioner som f.eks. Kumla vil vi i hvert fald ikke være med til at indpasse i en sådan flerårig budgetaftale.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg skal indskrænke mig til tre relativt korte bemærkninger under behandlingen af denne sag.

Den første bemærkning er: Hvad er formålet med denne debat? Forespørgslen går jo på, hvad ministeren kan oplyse om uroen i de danske fængsler, herunder om ledelsesforholdene i Kriminalforsorgen. Men det, man kan konstatere med det forslag til vedtagelse, som Fremskridtspartiet har fremsat, er, at formålet med debatten egentlig bare er at gentage det, Fremskridtspartiet altid har ment om strengere fængsel, mere kontrol med de indsatte, færre rettigheder for de indsatte osv. Det er sådan set bare at køre videre ud ad det spor, som i vid udstrækning allerede eksisterer.

Man kan vel sige, at nogle af problemerne bunder måske i, at man i Kriminalforsorgen og inden for kriminalforsorgsområdet i alt for lang tid har kørt ud ad det spor. Men Fremskridtspartiets løsning er at fortsætte med at skærpe forholdene, og det er klart, at det synspunkt kan vi ikke dele. Hvorfor vi ikke kan det, og

hvilke kommentarer vi har til det, vil vi gemme, til vi skal have diskussionen om de konkrete forslag. Der skal jo behandles to sager med stort set det samme indhold lige om lidt, og vi har altså valgt at tage det op under B 38.

For det andet er der stillet et stort forslag til vedtagelse af et flertal af partier, og den bliver selvfølgelig vedtaget, og den er jo god. Der er en masse flotte formuleringer, som lyder godt: øget indsats, styrket indsats, øget bemanning, udbygning osv. Men hvad ligger der bag det forslag? Jo, vi fik løftet en ganske lille flig, ikke af hr. Erling Oxdam, som var relativt loyal over for kompromiset, men af hr. Helge Adam Møller, som gik herop og forklarede, hvordan Det Konservative Folkeparti opfattede indholdet af forslaget. Det er klart, at umiddelbart efter måtte den socialdemokratiske ordfører gå herop og sige, at det ikke var Socialdemokratiets politik, og at Socialdemokratiet mente noget andet. Det vil sige, at der er fabrikeret et forslag formentlig med det ene formål at forhindre, at et andet forslag kommer til afstemning. Man har flikket nogle relativt forskellige ord sammen, som lyder meget godt, og sat dem på et stykke papir; men de dækker reelt ikke over enighed om noget som helst, som jeg også vil komme tilbage til, når vi skal diskutere B 38. Her vil jeg sige, at Enhedslisten har altså valgt den politik, at vi afstår fra at deltage i et fuldstændig indholdstomt forslag til vedtagelse, som ikke dækker over andet end uenigheder.

Den tredje bemærkning, jeg vil gøre, er, at hvis man endelig går ind i en nærlæsning og en kommentering af det forslag, som er stillet af regeringen, Venstre, De Konservative, SF og CD, er problemet netop, at man kun påpeger nogle problemer, men ikke antyder, hvordan de kan løses på den rigtige måde. Især er det i hvert fald bemærkelsesværdigt, at et af de spørgsmål, man gør til et stort spørgsmål, er indsatsen mod de negative, stærke fanger. Men er det virkelig sådan, at hovedproblemet med de trods alt en del tusinde, der årligt er indsat i danske fængsler, arresthuse, åbne anstalter osv., er et antal stærke fanger, som måske andrager, hvad ved jeg, 50, 100 eller noget i den stil? Er det simpelt hen det, der gør, at der er narko i fængslerne, at resocialiseringen ikke foregår ordentligt, at så mange falder tilbage i ny kriminalitet, og at tingene ikke fungerer ordentligt?

Er det virkelig sådan? Eller er det i virkeligheden ikke sådan, at der er nogle meget dybere